

Arrest

nr. 57 581 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 november 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Filippijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 7 juli 2009 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van de burger van de Unie aan op grond van haar huwelijk met een Belgische onderdaan. De verzoekende partij werd in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart, geldig tot 8 december 2014.

Op 24 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van L. M. F. A. (...), geboren te Bacolod City op 28.12.1964, van Filippijnse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1880: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Uit het relatieverslag van de politie van Lokeren d.d. 10.11.2010 blijkt dat betrokkene en haar dochter sedert 15.10.2010 niet meer samenwonen met de echtgenoot respectievelijk stiefvader. De echtscheiding van betrokkene met de echtgenoot is ingezet.

Uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 15.10.2010 ingeschreven staat te Lokeren bij de heer S.P. (...), niet-verwant. De echtgenoot woont nog te Melle.

Betrokkene voldoet aan geen enkele uitzonderingsvoorwaarde voorzien in artikel 42 quater §2, §3 of §4 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het artikel 42quater, §4, 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging. De verzoekende partij stelt ook dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij nagelaten heeft de verzoekende partij uit te nodigen en de mogelijkheid te bieden om documenten neer te leggen waaruit blijkt dat zij wel degelijk slachtoffer was van familiaal geweld en dus aanspraak kan maken op de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4,4 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft geen grondig onderzoek verricht om na te gaan of de verzoekende partij aan de uitzonderingsvoorwaarden voldeed. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat haar echtgenoot de gezinswoning heeft verlaten, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder heeft nagelaten verzoekster uit te nodigen/de mogelijkheid te bieden om documenten neer te leggen waaruit blijkt dat zij wel degelijk slachtoffer was van familiaal geweld en dus aanspraak maakt op de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42quater §4, 4° Vw.

Dat derhalve verweerder geenszins voorafgaand een grondig onderzoek heeft verricht of verzoekster geen aanspraak zou kunnen maken op de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42quater §4, 4° Vw.

Dat er niet alleen schending is van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, maar ook van verzoeksters rechten van verdediging.

Dat verweerder geenszins zich voldoende heeft geïnformeerd alvorens een beslissing te nemen. Dat derhalve schending is van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verzoekster wel degelijk tijdens haar samenwoning met haar echtgenoot het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld overeenkomstig het art. 42quater §4, 4° Vw. (cf. verzoekschrift art. 223 B.W. en beschikking Vredegerecht van het kanton Merelbeke dd. 2.08.2010).

Dat aangaande dit huiselijk geweld zelfs een P.V. door de politie werd opgemaakt (nr. GE42L4634 cf. schrijven gericht aan de Procureur des Konings te Gent dd. 13.01.2011).

Dat verzoekster over een eigen inkomen en dus over voldoende inkomsten beschikt (cf. loonbrieven)."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"Verzoekende partij vindt de beslissing niet afdoende gemotiveerd. Zij heeft zich nooit kunnen verweren tegen deze beslissing. De beslissing is onwettig en onrechtmatig omdat deze alleen maar gebaseerd is op het feit dat de echtgenoot de gezinswoning heeft verlaten. Zij wil documenten voorleggen waaruit blijkt dat zij het slachtoffer is van familiaal geweld, en dus onder de uitzondering van artikel 42 quater, §4,4° valt. Deze piste werd nooit onderzocht. Verzoekster heeft een eigen inkomen en beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissingen deze zijn, d.d. 24 november 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeksters met bevel om het grondgebied te verlaten, alsook het bevel tot terugbrenging, gericht aan de moeder, om haar minderjarige dochter terug te brengen naar de plaats van waar de dochter gekomen is.

Uit het relatieverlag van de politie van Lokeren d.d. 10 november 2010 blijkt dat verzoekster en haar dochter niet meer samenwonen met de echtgenoot/stiefvader sinds 15 oktober 2010. De echtscheiding is bovendien ingezet. Verzoekster staat sedert 15 oktober 2010 ingeschreven bij een andere man. De echtgenoot woont nog te Melle. Er blijkt geen sprake meer te zijn van een gezamenlijke vestiging van beide echtgenoten.

Verwerende partij stelt allereerst vast dat verzoekster niet ontkent te verblijven op een nieuw adres, en niet meer bij haar man woont.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert in het eerste middel, heeft niet haar man de echtelijke woonst verlaten, want hij staat nog steeds ingeschreven te Melle. Het is verzoekster die verhuisd is en bij een andere man inwoont.

Verzoekster beweert het slachtoffer te zijn geweest van familiaal geweld. Van deze beweringen ligt er echter zelfs geen begin van bewijs voor. Louter verklaringen en beweringen volstaan allerminst, minstens moet een begin van bewijs aangeleverd worden door verzoekster van hetgeen zij verklaart. In het administratieve dossier zijn geen bewijzen van zulke gewelddaden of spanningen in het gezin terug te vinden, waardoor deze piste terecht ook niet werd onderzocht bij gebrek aan aanleiding.

Verwerende partij merkt op dat verzoekende partij een schending opwerpt van de rechten van verdediging. Verwerende partij is van oordeel dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen, genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

"Verzoekers stellen dat zij op geen enkel moment werden gehoord en zich op generlei manier hebben kunnen verdedigen. De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 124.957, 3 november 2007)." (RW nr. 10.821, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-624)

Uit niets dat verzoekster aanbrengt blijkt dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn, of slecht gemotiveerd. Verzoekster ontkent op geen enkele manier dat zij niet meer bij haar Belgische echtgenoot woont. Dat zij de echtelijke woonst heeft verlaten, blijkt bovendien uit het Rijksregister. Van de beweerde geweldplegingen in het gezin, liggen geen bewijzen voor.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op

eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enige middel is niet gegrond."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 42quater, §1, 4°, §2, §3 en §4 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat er geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten is, dat de echtscheidingsprocedure ingezet en dat de verzoekende partij aan geen enkele uitzonderingsvoorwaarde voldoet zoals voorzien in artikel 42quater, §2, §3 en §4 van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. In casu houdt nazicht van de motiveringsplicht eveneens nazicht in van de toepassing van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet als echtgenote van een burger van Unie. Artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid dat zelf geen burger van de Unie is, in verschillende gevallen. Punt 4° van dit artikel luidt als volgt:

“4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

In casu betwist de verzoekende partij niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Ten eerste blijkt uit het samenwoonstverslag van 10 november 2010 dat de verzoekende partij zelf verklaard heeft dat de echtscheidingsprocedure ingezet is. Voorts brengt de verzoekende partij zelf haar verzoekschrift op grond van artikel 223 van het Burgerlijk Wetboek en de beschikking van de raadkamer te Merelbeke van 2 augustus 2010 waarbij onder meer de samenwoningsplicht tussen de echtgenoten opgeschort wordt, bij.

In haar huidig verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar de uitzonderingsbepalingen zoals opgenomen in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet en stelt zij dat zij het slachtoffer geweest is van huiselijk geweld, dat er zelfs een PV door de politie werd opgemaakt en dat ze over voldoende inkomsten beschikt.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen te worden dat dit artikel als volgt luidt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

(...).”

In § 5 van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt bepaald dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde zonodig kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

De memorie van toelichting bij artikel 29 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet dat ertoe strekt artikel 42quater in te voegen in de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Zoals bepaald in de § 5, kunnen ook voor de familieleden die geen burger van de Unie zijn, de voorwaarden voor het recht op verblijf zonodig gecontroleerd worden. Artikel 14.2 van de richtlijn laat dit toe. Deze controle zal niet systematisch worden uitgevoerd.”* (Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, p 55).

De controlemogelijkheid voorzien in artikel 42quater, §5, van de Vreemdelingenwet is niet beperkt tot de in artikel 42quater, §1, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Dit houdt in dat de gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris zijn controlebevoegdheid ook kan aanwenden om na te gaan of er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie, c.q. of een vreemdeling het slachtoffer is van huiselijk geweld zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. Van de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris kan niet vereist worden dat hij in elk geval waarbij er sprake is van een beëindiging van de gezamenlijke vestiging automatisch nagaat of er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie. Het komt de Raad redelijk voor dat deze controles slechts zouden uitgevoerd worden wanneer er indicaties zijn dat een vreemdeling het slachtoffer zou kunnen zijn van een bijzonder schrijnende situatie. De Raad wijst er in dit verband op dat er gedurende de eerste twee jaar van zijn verblijf, een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie indien er "(...) *geen gezamenlijke vestiging* (...)" meer is, wat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de nodige tijd laat om zonodig controles uit te voeren naar de scenario's vermeld in artikel 42quater, §4, van de Vreemdelingenwet, waarbij het verblijfsrecht niet beëindigd wordt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 10 november 2010 door de wijkinspecteur van de lokale politie Lokeren gehoord werd. Hierbij verklaarde de verzoekende partij dat ze sinds 15 oktober 2010 niet meer onder hetzelfde dak woonde als haar echtgenoot. Op de vraag wat de motieven zijn waarom ze niet meer op hetzelfde adres woonde antwoordde de verzoekende partij "*de echtscheiding is ingezet*." De verzoekende partij liet na mee te delen dat er in casu sprake was van huiselijk geweld en dat aangaande dit huiselijk geweld de politie een PV heeft opgemaakt. In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar een PV en geeft ze het nummer ervan, maar voegt zij het PV zelf niet toe. Voor het nemen van de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij noch haar verzoekschrift dringende en voorlopige maatregelen, noch enig PV overgemaakt aan de verwerende partij zodat deze niet kan verweten worden hiermee geen rekening te houden. Daar ze deze informatie voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij heeft meegedeeld, ook niet toen ze door de wijkinspecteur gehoord werd, kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. In het administratief dossier bevond zich voor het nemen van de bestreden beslissing geen enkel element dat of indicatie die erop zou kunnen wijzen dat de verzoekende partij het slachtoffer zou kunnen zijn van huiselijk geweld. Bijgevolg kon de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht stellen dat de verzoekende partij niet voldeed aan de uitzonderingsvoorwaarden zoals opgenomen artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet betwist dat ze niet aan de andere uitzonderingsvoorwaarden voldoet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de motiveringsplicht of van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet wordt in casu niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887). De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in casu op 10 november 2010 door de wijkinspecteur van de stad Lokeren gehoord werd. Bovendien had de verzoekende partij steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen betreffende haar situatie. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN